

nového člena představenstva a opětne volby obou posléz uvedených o usnesení obchodního soudu ze dne 28. srpna 1924, které již dávno nabylo právní moci uplynutím rekursní lhůty, jež nelze bez újmy třetích osob změnit v cestě nesporné. Ostatně, co se hlasování týče, volby do představenstva při valné hromadě staly se všemi proti 8 hlasům, tedy, poněvadž bylo přítomno 58 členů, 50 hlasy, po případě kdyby se mělo míti za to, že mezi členy byli tehdy připočítáni Marie N-ová a Matěj M. 48 hlasy v přítomnosti 56 členů (§ 15 stanov). Proto také po zápisu volby z valné hromady ze dne 8. června 1924 následující zápisy do společenstevního rejstříku nelze napadati, nehledíc ani k tomu, že i tu ohledně zápisů nastoupila již jejich právní moc, a že rekurenti ani netvrdí, že k následujícím valným hromadám nedostalo se pozvání k nim členům družstva a že na valných hromadách těch nestalo se usnesení příslušnými většinami hlasů členů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

I když snad svolání valné hromady ze dne 8. června 1924 a postup při hlasování na této valné hromadě nevyhovovaly předpisu stanov (§ 12) a zákona (§ 30 zákona družstevního) a byl by proto odůvodněn zákrok rejstříkového soudu ve smyslu §§ 1, 2 a 9 zákona ze dne 10. června 1903, čís. 133 ř. zák., pokud se týče § 23 min. nař. ze dne 24. června 1903, čís. 134 ř. zák., stalo se další opatření zbytečným, poněvadž zápis usnesení této valné hromady ve společenstevním rejstříku pozbyl významu pozdějšími zápisy o volbách vykonaných na valných hromadách ze dne 22. března a 23. srpna 1925. Nevadí, že pozdější valná hromada byla svolána představenstvem, zvoleným na valné hromadě dne 8. června 1924, když stěžovatelé ani netvrdí, že by byl býval postup při pozvání členů na onu a na další novou valnou hromadu a při hlasování vadný, totiž příčící se stanovám nebo zákonu, poukazující jen na nezákonnost a neplatnost usnesení, učiněných při valné hromadě dne 8. června 1924, a dovozující jen z toho neplatnost zápisů usnesení dalších valných hromad. Byla tedy dána všem členům příležitost, by nedostatky, sběhlé při valné hromadě dne 8. června 1924 vhodným usnesením byly odčiněny při příští valné hromadě. Nestalo-li se tak, byly vady zhojeny a není důvodu, by rejstříkový soud zasahoval do jinak nezávadných pozdějších usnesení valných hromad jako nejvyššího orgánu družstva. Není tu podmínek § 16 cis. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. a nemohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 7126.

Nejvyšší správní soud není oprávněn k výroku, že řádné soudy nebyly příslušny k rozhodování určité otázky (že nemovitost nepodléhá záboru).

Vyřizující výpověď ze zabraného majetku, jsou soudy oprávněny přihlídnouti k námitce, že nemovitost nepodléhá záboru, a nemohou, je-li tomu tak, schváliti výpověď z půdy nezabrané.

Majetek zpupný a svěrenský nelze sčítati. Šetření o tom, zda jde o pozemky svěrenské či zpupné, odpadá, dohodly-li se strany, že pozemky jsou majetkem zpupným. K témuž účelu dlužno dále zjistiti, zda pro veškery pozemky jest též fideikomisární substitut.

Předpis § 6 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 96 ř. z. o bezelstnosti platí pouze pro osoby třetí.

(Rozh. ze dne 8. června 1927, R I 375/27.)

Soud první stolice doručil vlastníku zabraného velkostatku výpověď s příkazem, by veškeré vypovězené nemovitosti ve výpovědní lhůtě vyklidil a odevzdal Státnímu pozemkovému úřadu nebo osobě jím označené. Rekursní soud zrušil napadené usnesení až do doby, kdy bude rozhodnuto zemským civilním soudem v Brně ve smyslu zákona o zrušení svěrenství o vypovídáných pozemcích. Důvody: Proti výpovědi jest stížnost pouze z důvodu, že nebylo šetřeno ustanovení § 12—25 náhr. zák. Takovou okolností jest tvrzení, že vypovídané nemovitosti zapsané ve vl. č. 76 jako součást dolnorakouského rodinného svěrenství Jana Bedřicha hraběte ze S. nejsou součástí moravského svěrenství S-ův, jak původně zemský civilní soud v Brně usnesením ze dne 12. prosince 1926 rozhodl, nýbrž objektem samostatným a proto, podléhající samostatnému řízení ve smyslu zákona o zrušení svěrenství, nepodléhají pro svou výměru záboru a tím výpovědi. Jest jisto, že vypovídané nemovitosti, stížené svěrenstvím, jsou jměním pro sebe, na ten čas však otázka vlastnictví rozhodnuta není, ač otázka vlastnictví jest směrodatnou, poněvadž při doznání okolností, že vypovídané nemovitosti nemají předepsané výměry, nemohl stát činiti nároku na nemovitosti ty a naopak by právo vlastníka neztenčeně trvalo, a byl by pak též ku stížnosti proti výpovědi oprávněn formálně i věcně. Bez vyřízení otázky vlastnictví, když řízení to se koná, nemůže rekursní soud posouditi, zda a který ze stěžovatelů je oprávněn ku stížnosti, a zda jsou zde věcné podmínky stížnosti. Okolnost, že stěžovatel Josef S. jest toho času zapsán jako fideikomisární vlastník (držitel svěrenství) vypovídáných nemovitostí, nemůže býti brána v úvahu vzhledem k důsledkům zákona o zrušení svěrenství ze dne 3. července 1924, čís. 177 sb. z. a n. pro veškeré čekatele. Poněvadž příslušné řízení ve smyslu zákona o zrušení svěrenství ohledně pozemků ve vl. č. 76 v poz. kn. S — u zemského civilního soudu v Brně zahájené dosud skončeno není, výsledek jeho však jest pro posouzení oprávněnosti výpovědi i námitek směrodatným, bylo toto rekursní řízení z úřední moci přerušiti. V řízení bude pokračováno buď úředně nebo k návrhu kterékoliv ze stran až po právoplatném ukončení zmíněného řízení u zemského civilního soudu v Brně.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu a uložil mu, by doplně řádně řízení, znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Jde o pozemky č. k. 630, 631/1, 631/2, 632 a 636 (vesměs rybníky) ve výměře 80 ha zapsané ve vl. čís. 76 kat. obce S. a knihovně připsané dříve od 21. září 1876 do vlastnictví Františku S-ovi, nyní pak od 30. prosince 1924 podle odevzdací listiny po něm do fideikomisního vlastnictví vypověděné straně Josefu S-ovi a nenáležejí, jak bezesporo, k bývalému t. zv. moravskému svěření S-skému, nýbrž byly před převratem na území dolnorakouském a teprv převratem následkem změny státních hranic octly se na území země české a tak na půdě státu československého. Dříve bylo také nesporno, že náležely k t. zv. dolnorakouskému svěření S-skému, neboť vypovídáný Josef S. to tvrdil a Státní pozemkový úřad to doznával. Avšak nyní je to sporno, neboť Státní pozemkový úřad vzhledem k obsahu uvedených knihovních zápisů shora převzatých z knihovního lustra a zprávy okresního soudu v T. jako soudu knihovního s tím se srovnávající ze dne 10. dubna 1927 tvrdí v dovolací stížnosti, že jsou majetkem zpupným a že k souboru řečeného svěření majetku nepatří. Vypověděná strana Josef S. uplatňuje, že sporné pozemky nepodléhají záboru, neboť měříce jen 80 ha (něco málo přes), nejsou o sobě majetkem záboru podléhajícím (§ 2 záb. zák.), ale nemohou také býti sčítány ani s bývalým svěřením moravským, k němuž nepatří, ani se svěřením dolnorakouským, pokud jest na půdě republiky Rakouské, neboť čsl. zákon záborový postihl jen majetek v území republiky Československé, a jsou tedy sporné pozemky i pro případ, že by se za to mělo, že zákon o zrušení svěření přes to, že pozemky patří k svěření dolnorakouskému, působí i pro ně, samostatným objektem. K tomu dokládá, že fideikomisární substituce, která nastává podle § 3 zákona o zrušení svěření, jest jiná (různá) u svěření moravského a u svěření dolnorakouského, a že tedy, jakkoli jest fiduciářem ve smyslu tohoto § jak tam u zrušeného svěření moravského, tak zde u sporných pozemků, na nichž dolnorakouské svěření zrušeno, přece, když fideikomisární substitut jest jiný tam a jiný zde, nemohou se obě podstaty sčítati, ježto vlastník není týž, a odvolává se na zdejší rozhodnutí čís. 2038 sb. n. s. Pro případ však, že by se sporné pozemky uznaly za majetek zpupný, nepodléhají prý zákonu, ba dokonce nenáležejí mu vůbec ani jako fiduciáři, neboť on není prý dědicem zpupného majetku svého otce, jemuž sporné pozemky náležely. Rekursní soud na stížnost vypověděného Josefa S-a a opatrovníka svěření dolnorakouského Dra K-a řízení přerušil až do doby, kdy bude zemským civilním soudem v Brně rozhodnuto podle zákona o zrušení svěření, komu připadá vlastnictví sporných pozemků, neboť — tak chce patrně říci — teprv pak se bude moci posouditi, zda a s kterým jiným majetkem mohou býti sčítány a zda tedy jsou zabrány, když samy o sobě nemají zákonné výměry zábor podmiňující.

To je v podstatě stav věci. Po právní stránce je tu otázka formální a hmotná. I. Státní pozemkový úřad v dovolací stížnosti upírá soudům právo rozhodovati otázku, podléhá-li vypověděný objekt záboru, a vy-

týká rekursnímu soudu, že si pravomoc tu neprávem osobuje a odvolává se v té příčině na dva nálezy nejvyššího správního soudu: a) na nález ze dne 9. dubna 1924 č. j. 2738/24, jenž prý se rovněž týkal výpovědi a v němž prý se praví, že »závěr, k němuž soud dospěl, že výpověď jest neplatná, poněvadž vypověděné nemovitosti záboru nepodléhají, není rozhodnutím právní moci schopným a není soud k takovému výroku (že majetek záboru nepodléhá) příslušný«; b) nález ze dne 21. září 1926 č. j. 18.743/26, v němž se praví, že k rozhodování, zda nemovitost podléhá, či nepodléhá záboru, povolán jest podle § 7 čís. 1 zákona ze dne 11. června 1919, čís. 330 sb. z. a n. výhradně Státní pozemkový úřad, ne však řádné soudy, a v němž, jak i předložený sem úřední opis skutečně dokazuje, praví se dále doslovně: »Avšak i v případě, že by řádné soudy byly skutečně přistoupily k autoritativnímu vyřešení oné otázky a že by v jejich výrocih bylo lze viděti rozhodnutí otázky té ex professo, nebyla by námitka rei judicatae důvodná, když by šlo v tomto směru o rozhodnutí úřadu nepřislušného, o rozhodnutí zmatečné, právní moci neschopné a nezpůsobilé založiti právní účinky, které by tudíž Státní pozemkový úřad při jeho dalším plnění povinností uložených zákony o pozemkové reformě zavazovati nemohlo.« Poněvadž se Státní pozemkový úřad s těmito nálezy stotožňuje a učinil je součástí svou dovolací stížnosti, musí se s nimi nejvyšší soud zabývati jakožto s názorem Státního pozemkového úřadu, na němž svou stížnost založil. Půjde sice jen o to, zda názor sám jest správný a jest tedy původ jeho zcela lhostejný, nicméně, poněvadž nález ad b) obsahuje přímou výzvu stranám, by nedbaly rozhodnutí řádných soudů, což by mohlo, ježto otázka je právě v projednávaném případě akutní, uvésti ve zmatek i strany i nižší stolice, jest nucen nejvyšší soud podotknouti aspoň tolik, že o své vlastní příslušnosti rozhodují toliko řádné soudy samy a v případě konfliktu se správními úřady neb nejvyšším správním soudem jediné konfliktní senát, nikoli však nejvyšší správní soud. I kdyby si řádné soudy osobily rozhodnutí ve věci patřící na pořad správní neb před nejvyšší správní soud, jsou jen dvě cesty, jak tomu čeliti: pořad § 42 j. n., kde zase rozhoduje jen vyšší řádný soud, nebo, osobily-li si příslušnost také správní úřady nebo nejvyšší správní soud, rozhodnutí konfliktního senátu. Dokud se tak nestalo, musí i správní úřady i nejvyšší správní soud rozhodnutí řádných soudů respektovati, i jakkoli jest sice možno, aby, prisvojující si příslušnost samy, připojily i důvody, proč pokládají řádné soudy za nepřislušny, přece řádným způsobem nesmějí samy dekretovati zmatečnost a neplatnost soudního rozhodnutí a udělovati absoluci na jeho neuposlechnutí. Jestliže tedy nález ad b) tak činí, překročuje meze vlastní příslušnosti nejvyššího správního soudu vytýčené v § 2 a 3 zák. o správ. soudě a osobuje si příslušnost konfliktního senátu, která mu nepřisluší a musí naň sama právem opáčeno býti to, co sám neprávem vyslovuje o rozhodnutí řádných soudů: že jest zmatečný, právní moci neschopný, založiti právní účinky nezpůsobilý, který řádné soudy při jich dalším plnění povinností uložených jim zákony o pozemkové reformě zavazovati nemůže. Že tomu tak jest a že rozhodnutí řádných soudů o výpovědi je rozhodující (»autoritativní«), jest jasné, ne-

boť zruší-li řádné soudy výpověď, ať z jakéhokoli důvodu, tedy třeba z důvodu, že jde o půdu nezabranou (§ 12 náhr. zák.), nemohou potom, nemajíce exekučního titulu, povoliti exekuční vyklizení (§ 20 (3) náhr. zák.) a žádný jiný úřad není k tomu povolán, jakož také ne k tomu, by přezkoumával správnost soudního rozhodnutí o výpovědi. Všecek odpor proti soudnímu rozhodnutí o výpovědi je tedy bezmocný, protože zákon do rukou soudů uložil nejen osud výpovědi, nýbrž i exekuci na jejím základě. Ač to vše jest samozřejmé, bylo to nutno říci, by strany i nižší stolice, když právě o případ toho druhu jde, nebyly mylným míněním ad b) uvedeny ve zmatek a na scestí. Názor Státního pozemkového úřadu, že řádné soudy, vyřizující výpověď, nejsou oprávněny dbáti námitky, že nemovitost nepodléhá záboru, je právně mylný. Státní pozemkový úřad klade především otázku zřejmě chybně, klada ji tak, zda řádné soudy příslušny jsou k rozhodování, zda nemovitost záboru podléhá, a odpovídaje na ni záporně. Tak širokou otázka ve skutečnosti není a řádné soudy nikdy si neosobovaly právo v této neomezené šíři ji řešiti. Proto se také docela míjí cílem jediný důvod, který pro zápornou odpověď uveden, že prý totiž k rozhodování o tom, zda co záboru podléhá, povolán je podle § 7 čís. 1 zákona o pozemkovém úřadě výhradně Státní pozemkový úřad, neboť o to se nejedná, zda soudové jsou příslušni judikovati o takovémto rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, jímž půdu za zabranou prohlásil, anebo dokonce snad na nějaký určovací návrh vyslovovati po rozumu § 228 c. ř. s., zda půda zabrána je či není, jak se to snad ad b) myslí výrazem »ex professo«; takový nárok na ně vůbec ještě vznesen nebyl, nýbrž jde jen o to, zda, když podána výpověď z hospodaření a ve stížnosti se namítá, že vypověděná půda není zabrána, mají soudové k této námitce přihlížeti čili nic, jinými slovy, zda musí schváliti i výpověď z půdy nezabrané, a tu sídlem předpisu není § 7 čís. 1 zák. o poz. úř., nýbrž § 12 náhr. zák. § 12 náhr. zákona stanoví, že před skutečným převzetím zabraného majetku musí dána býti osobě na něm hospodařící výpověď, může tedy dána býti výpověď jen osobě hospodařící na majetku zabraném, z majetku zabraného, jinými slovy z majetku nezabraného výpověď se nepřipouští a je protizákonná. Přece musí býti nějaký rozdíl mezi případem, kdy se předpisuje a tudíž také dopouští výpověď jen z nemovitosti zabrané, a případem, kdyby se předpisovala a dopouštěla z každé nemovitosti vůbec bez ohledu na zabranost. Bylo uplatňováno hned v začátcích akce, že se nedá mysliti, by Státní pozemkový úřad mohl dáti výpověď každému rolníku nebo domkáři a soud by ji musil schváliti a pak ovšem na základě ní provésti i exekuci. Když však potom § 20 náhr. zák. praví, že proti výpovědi přísluší stížnost k soudu z důvodu, že nebylo šetřeno předpisů části I. c), to jest §§ 12—25 náhr. zák., tedy když předpis, že výpověď dopouští se jen z půdy zabrané, jest obsažen právě v § 12, jest výpovědi z půdy nezabrané porušen právě tento předpis § 12 a stížnost k soudu pro toto porušení (námitka nezabranosti) podle § 20 přípustna. Činí-li se proti výpovědi námitka nezabranosti, nelze ji pominouti již proto, že by se, vypověděna-li opravdu půda nezabraná, děla vypověděné straně nenapravitelná křivda, neboť na základě výpovědi

musilo by se pak provést i exekuční vyklizení z nezabraného majetku. Tak jest, jak Státnímu pozemkovému úřadu známo, na denním pořádku námitka, že vypovídání nemovitosti ze záboru pravoplatně propuštěny podle § 11 záb. zák. nebo vyloučeny podle § 3 a) téhož zákona, nebo vlastníku ponechány podle § 20 příděl. zák. nebo bezvýhradně schválen jich odprodej podle § 7 záb. zák. Když se to stalo po poznámce záboru a po oznámení zamýšleného převzetí, nemá účastník ani jiné možnosti než odpor svůj uplatňovati stížností proti výpovědi a tedy v rámci § 12 náhr. zákona. Ale jen ten prostředek zbývá mu také, když proti řečeným dvěma aktům v pořadu správním brániti se opomenul, ač šlo a ještě ve výpovědi jde o půdu nezabranou (srv. rozh. čís. 3271 sb. n. s.), jak se zvláště z počátku přiházelo, když účastníci si ještě neuvědomili, že půdu zpupnou nelze sčítati s fideikomisní, a jak tomu jest také právě v projednávaném případě, kde věc, jak se níže ukáže, jest velmi spletitá a nejasná a kde právě se jedná o řadu otázek soukromoprávních, jež všecky na pořad soudní náležejí. Konečně jsou případy, že vůbec jiného prostředku není, než stížnosti proti výpovědi, tak zejména pachtýř není dotčen ani poznámkou záboru ani oznámením zamýšleného převzetí, akty ty proti němu nečelí a on nemá možnosti jim odporovati, a přece nemůže býti vydán na milost a nemilost vlastníku, zda on jim odporoval čili nic, nýbrž musí vyčkati výpovědi, která právě jemu dána býti musí a proti níž se brániti může a to právě stížností k soudu.

II. Ve věci samé jde především o to, jsou-li sporné pozemky majetkem zpupným a patří-li jako takový vypověděné straně Josefu S-ovi, anebo patřily-li k fideikomisu dolnorakouskému a, pak-li ano, kdo má na ně substituční právo, zda zrovna právě jmenovaná vypověděná strana či kdo jiný. a) Dle knih. lustra o vložce čís. 76 obce S. bylo na sporné pozemky dne 21. září 1876 podle dokumentů tam uvedených ve smyslu zákona o zakládání nových pozemkových knih ze dne 5. prosince 1874, čís. 92 z. z. vloženo vlastnické právo pro Františka S-a, pod 28. únorem 1924 je poznamenán zábor a pod 30. prosincem 1924 vloženo na základě odevzdací listiny ze 6. listopadu 1923 fideikomisní vlastnické právo vypověděné straně Josefu S-ovi; dle stavu knihovního trvavšího od 21. září 1876 do 30. prosince 1924, tedy přes 48 let nebyly sporné pozemky majetkem fideikomisním, nýbrž allodním. Jak poznamenává okresní soud v T. ve své zprávě a ověřený opis odevzdací listiny dokazuje, je v ní uvedeno výslovně, že má se vložiti fideikomisní právo vlastnické svěřenskému dědici Josefu S-ovi. Poněvadž, jak v rozhodnutí čís. 2038 sb. n. s. dolíčeno, nelze podle § 2 záb. zák. sčítati majetek zpupný a svěřenský, ježto každý má jiného vlastníka, jest třeba vyšetřiti a zjistiti, o jaký majetek při sporných pozemcích vlastně jde, zda o zpupný či svěřenský, tedy především, jak se stalo, že do odevzdací listiny pojaty pozemky ty jako majetek svěřenský a zda se to stalo právem, tedy předem, zda »pozemky v S.« v odevzdací listině zmíněné jsou totožny se spornými pozemky, jak se ovšem zdá, či zda to, že s nimi naloženo jako se svěřenskými, spočívá na omylu. Ukáže-li se, že je to vskutku svěřenský majetek, bude třeba vyšetřiti, jak se stalo, že tato jeho po-

vaha nebyla při zakládání knih knihovně vyznačena ve smyslu § 1 poslední odstavec a § 9 cit. zákona z 5. prosince 1874, a k tomu cíli opatření především opisy v knihovním zápisu vlastnictví Františka S-a uvedených protokolů z 19. července 1875, z 20. dubna 1876 a 18. září 1876, a pak bude lze teprv uvážit, zda a co vzhledem k stavu věci a zákonu, zejména též § 6 zákona ze dne 25. července 1871, čís. 96 ř. z. o opravovacím řízení v případě zakládání nových knih, jehož předpis o bezelstném nabytí platí ovšem jen pro osoby třetí (srov. rozh. čís. 13.074 Gl. U.) a § 1474 obč. zák. činiti jest, zda zejména lze o tom, pozbyly-li sporné pozemky v těch 48 letech vlastnosti pozemků svěřenských, rozhodnouti v tomto nesporném řízení, či, má-li tu vůbec místa § 2 čís. 7 nesp. říz., zda dlužno věc odkázati na pořad práva. Toto šetření by odpadlo, kdyby se strany dohodly, že sporné pozemky jsou majetkem allodním. Státní pozemkový úřad, jak řečeno, to v dovolací stížnosti sice dovozuje, že je pokládati dlužno za majetek allodní, avšak ve výpovědi a v celém dřívějším řízení stál na stanovisku opačném, a jest tedy otázkou, zda to není v dovolací stížnosti míněno jen jako právní vývod, od kterého se naděje úspěchu, či, je-li to považovati za doznání fakta a uznání právní povahy pozemků, jež by působilo i ve prospěch odpůrce. Tento ve své stížnosti ovšem také allodnost nedoznal, nýbrž s ní počítá jen pro případ, že by se prokázala, a tvrdí, že, pak-li by to opravdu byl allod, nepatří jemu, protože allodní pozůstalost jeho otce v Československu odevzdána vdově Salertě S-ové a allodní jeho pozůstalost v Rakousku téže $\frac{5}{8}$, Františku Rudolfu S-ovi $\frac{1}{8}$ a Iloně H-ové $\frac{2}{8}$, tedy ne jemu. Kdyby se tedy strany dohodly, že sporné pozemky jsou allodní, nebo se to zjistilo, odpadla by výpověď a bylo by ji zrušiti jako nemístnou, ježto je dána Josefu S-ovi výslovně z hospodaření, jak mu přísluší («příslušelo») jako držiteli bývalého svěřenského panství a nikoli z hospodaření vůbec, tedy ne z hospodaření z důvodu jiného než uvedeného, zejména ne právě z hospodaření, jež mu přísluší z důvodu allodního vlastnictví, i nebylo by tedy třeba vyšetřovati, zda vypověděný Josef S., když proti němu jako allodnímu vlastníku výpověď nečelí, allodním vlastníkem skutečně jest, což on, jak uvedeno, popírá a v knihách za allodního vlastníka zapsán není, nýbrž by bylo věcí Státního pozemkového úřadu, by si allodního vlastníka vyšetřil a podal si pak výpověď z hospodaření proti němu. Stížnost Státního pozemkového úřadu, dovozujíc allod, jest v rozporu s výpovědí, která tvrdila fideikomis a odpůrci jen jako držitelé bývalého fideikomisu hospodaření vypověděla. b) Kdyby se naopak ukázalo, že jde posud o svěřenský majetek, nastaly by tyto otázky: Josef S. tvrdil ve své stížnosti, že ohledně moravského svěřenství bylo usnesením zemského soudu v Brně ze dne 2. září 1925 vysloveno, že on, vypověděný Josef S., dočasný jeho držitel, nabył ho dnem 15. listopadu 1924 jako zákonem zabaveného svěřenského svazku jako přední dědic (fiduciář), avšak že toto jeho nabytí omezeno jest svěřenským nástupnictvím, fideikomisární substitucí ve prospěch prvního čekatele, který by byl dle zřizovací listiny v tomto moravském svěřenství povolán v čas nápadu k nástupnictví v ně. Dále tvrdil Josef S. ve své stížnosti, že usnesením

zemského soudu v Brně ze dne 12. listopadu 1926 bylo vysloveno, že sporných pozemků, náležejících dle udání obou stran k dolnorakouskému svěření S-skému v L., nabyt následkem zrušení svěření on, vypovědný Josef S. jako fiduciář s omezením fideikomisární substituce ve prospěch prvního čekatele, který by byl podle zřizovací listiny o tomto dolnorakouském svěření povolán v čas nápadu k nástupnictví v ně. Poněvadž fiduciář jest vlastně jen požívatelem, kdežto vlastníkem jest fideikomisární substitut (§ 613 obč. zák.), tedy by se sporné pozemky mohly sčítati s moravským svěřenstvím, bylo by třeba, by měly téhož vlastníka, tedy aby v obou případech byl týž fideikomisární substitut; teprve pak, kdyby se ukázalo, že sporné pozemky sečteny s ostatním pozemkovým majetkem svého vlastníka v čl. území ležícím podrobeny jsou záboru, bylo by zřejmo, že z nich může býti dána Josefu S-ovi výpověď z hospodaření, která mu skutečně dána jest jako držiteli bývalého svěření. Doložiti sluší, že ovšem kdyby se fideikomisární substitut nedožil smrti fiduciáře (§ 608 obč. zák.), pominula by sice substituce (§ 615 tamže) a stal by se vlastníkem fiduciář, avšak to by nevadilo, když i tu by byl fiduciář jako případný budoucí vlastník v obou případech týž. Bylo by tedy vyšetřiti a zjistiti, jak fideikomisární substituce, první čekatelství v obou případech vypadá, neboť Josef S. ve stížnosti tvrdí, že substituce ta je v obou případech různá, takže by nebyl substitut a tedy vlastník týž. Zjistiti by se to dalo spisy obojího svěření a zvláště obsahem obojí zřizovací listiny. Avšak, jak později na jevo vyšlo, měla se věc poněkud jinak, totiž tak, že zemský soud v Brně usnesením ze dne 12. listopadu 1926 prohlásil vlastně, že jeho usnesení ze dne 2. září 1925 vztahuje se i na sporné pozemky, které jsou součástí dolnorakouského svěření, takže by ovšem byl býval i fideikomisární substitut jak při býv. moravském svěření, tak při sporných pozemcích týž, avšak usnesením ze dne 19. února 1927 zemský soud v Brně právě uvedené dřívější své usnesení zrušil s tím, že po právní moci tohoto zrušení zavede řízení předepsané zákonem o zrušení svěření, takže není dle obsahu výpovědních spisů ohledně sporných pozemků učiněna ještě dispozice ve smyslu zákona o zrušení svěření. Nebude-li v čase opětného rozhodování o výpovědi ještě pravoplatného rozhodnutí zemského soudu v Brně o sporných pozemcích dle § 3 zákona o zrušení svěření, bude ovšem třeba hořejší vyšetření obojí fideikomisární substituce zřizovacích listin provésti a teprv pak bude se moci uvážiti, co činiti jest. Na tuto otázku ad b) dojde ovšem teprv tehdy, nebudou-li se sporné pozemky jeviti allodními, t. j. otázka a) předchází. Bylo tedy z důvodů uvedených ad a) a b) přerušeno řízení rekursním soudem vyslovené zrušení a doplnění šetření v uvedených směrech a nové rozhodnutí soudu tomu uložiti.

Čís. 7127.

I zabavením podle § 374 ex. ř. nabývá vymáhající věřitel soudcovského zástavního práva s pořadím podle dne, kdy výkonný orgán věci v zápise sepíše a popíše. Lhůta § 256, druhý odstavec, ex. ř. počíná však